



ΕΙΣ ΑΛΗΘΗΣ ΑΙΩΝΟΒΙΟΣ

(σκιαγραφία επιμνημόσυνης)

ΑΕΝ εἶνε σπάνια ἐν Ἑλλάδι τὰ παραδείγματα τῆς μακροβιότη-
τος καὶ μάλιστα ἀνὰ τὴν ὀρεινὴν καὶ ὑπαιθρον χώραν, ὅπου
φυσικώτεραι αἱ συνθήκαι, ὁ ἀγὼν
τῆς ζωῆς ὄχι ἀγριος ὥς εἰς τὰς
μεγαλοπόλεις, οἱ δὲ ἠθικοὶ σπα-
ραγμοὶ ἀγνωστοί. Εἶνε ὁμως σπά-
νιον τὸ φαινόμενον τῶν ὀλί-
γων ἐκλεκτῶν καὶ προνομιούχων
ἐκείνων θνητῶν, οἱ ὅποιοι, φθά-
νοντες εἰς βαθύτατον γῆρας, δια-
τηροῦν ἀκμαίαν, μαζί με τὰς
σωματικὰς δυνάμεις, καὶ τὴν
διαύγειαν τοῦ πνεύματος, τὴν
θαλερότητα τοῦ ἤθους καὶ τὴν
ὠραιότητα τῆς ψυχῆς. Εἰς τοιοῦ-
τος ζηλευτὸς αἰωνόβιος ὑπῆρξεν
ὁ ἀείμνηστος Σπυρ. Ι. Φαραντᾶ-
τος. Ἐξῆσεν ἑκατὸν ὀκτα-
γεννηθεὶς τὸν Ἰανουάριον τοῦ
1813 ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ἀποθα-



Σπ. Ι. Φαραντᾶτος

νῶν ἐν Ἀθήναις τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1912. Ἀλλὰ πῶς τὰ ἐξῆσε; Τὸ
νὰ ζῆσῃ τις ἓνα αἶψον, δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως ἀξίαν, ὅταν ὁ
μὲν ἐξωτερικὸς κόσμος ἔπαυσε σχεδὸν νὰ ὑφίσταται εἰς τὰς ἀδρα-
νεῖς αἰσθήσεις του, ὁ δὲ ψυχικὸς καὶ διανοητικὸς ἤρχισε βαθμηδὸν
νὰ σβύνη ἐν ἑαυτῷ. Ἡ ἀληθινὴ ἀξία τῆς ζωῆς ἔγκειται ὄχι εἰς τὴν
ἐκτασιν τῶν ἐτῶν ἀλλ' εἰς τὴν μέχρι τέλους βαθεῖαν συνειδησιν καὶ
ἀπόλαυσιν τοῦ ζῆν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ εὖ ζῆν τῶν ἀρχαίων, ὅταν τὴν
ἐνδυναμώσῃ καὶ τὴν ἐξωραΐξῃ ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ καθήκον. Καὶ ὁ ἀλη-
σμόνητος πρεσβύτερος διετήρει μέχρι τῆς ὑστάτης πνοῆς πλήρη τὴν
συναίσθησιν οὐ μόνον τῆς σωματικῆς του εὐεξίας ἀλλὰ καὶ τῶν

ἡθικῶν ὠραιότητων καὶ ἀγαθῶν τῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησεν, ἐν μέσῳ τῆς πατριαρχικῆς του οἰκογενείας, ἡ φιλοπονία του, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις. Ἐξῆσεν εὐτυχῆς καὶ ἀπέθανεν εὐτυχέστερος, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ υἱοὺς ἐπιστήμονας καὶ ἐγγόνους καλλιτέχνας, οἱ ὅποιοι τὸν ἐλάτρευον. Μὲ τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως, ὅτι ἐπετέλεσεν ἐπαξίως τὸν ἐν τῇ ζωῇ προορισμὸν του, ἀπήλαυσε τοῦ θεοῦ ἐκείνου δώρου, τῆς εὐθανασίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἀρχαία ὄσον καὶ ἡ νεωτέρα φιλοσοφία θεωρεῖ ὡς τὸ ὑψιστον τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν.

ΑΣ' ΤΗ ΒΑΡΚΑ

ΑΣ' τὴν βάρκα σιὸ κῦμα ὅπου θέλει νὰ τρέχῃ,
 ἃς ὁρίζῃ τ' ἀγέρι τιμόνι, πανί.
 Τὰ φτερὰ ἄλλωσε πλέρια, ἄκρη ὁ κόσμος δὲν ἔχει,
 εἶνε πιὸ ὁμορφοὶ οἱ ἄγνωροὶ πάντα γιालοί.
 Ἡ ζωὴ μιὰ δροσιὰ εἶν', εἷνα κῦμα ἃς τὸ φέρῃ
 ὅπου θέλει τ' ἀγέρι, ὅπου ξέρεῖ τ' ἀγέρι.

Ἄς ἀλλάζουν λειβάδια μὲ βράχους καὶ δάση,
 γύρω ἃς φεύγουν τοῦ πύργου, ποῦ καλύβας καπνός·
 εἶτε εἰδύλλιο γελούμενο ἀπλώνεται ἡ πλάση,
 εἶτε ἀντάρες καὶ μπόρες κρεμᾷ ὁ οὐρανός,
 μὴ θαρρῇς τὸ πανί σου μορεῖς νὰ βασιτάξῃς·
 ὅπου θέλει τὸ κῦμα μαζί του θ' ἀράξῃς.

Τί γυρεύεις, τί θέλεις μὴ καὶ σὺ τὸ γνωρίζῃς;
 Κ' ἔχεις πιάσει ποτέ σου τὸ τί κυνηγᾷς;
 Μή, ὅπου σπέρνεις καλό, τὸ κακὸ δὲ θερίζεις;
 δὲ σκοντάβεις σ' ἐρώτημα σ' ὅ,τι ῥωτᾷς;
 Κι' ὅ,τι σ' ἔχει μαγέψει, κι' ὅ,τι σοῦ ἔχει γελᾶσει,
 τῶχεις μόνος κερδίσαι, μοναχὸς ἐτοιμάσει;

Ἄσε τότε τὸ κῦμα ὅπου θέλει νὰ σπάξῃ,
 ἃς τῆς ζάλες νὰ σέρουνν τυφλὰ τὴν καρδιά.
 Κι' ἂν τριγύρω βογγᾷ, κι' ἂν ὑψηλὰ συγνεφιάξῃ,
 κᾶπου ὁ ἥλιος σὲ κᾶποιο γιालὸ θὰ γελᾷ·
 κι' ἂν πικρὸ τὴ ψυχὴ σου τὸ δάκρυ τὴ ραίνει,
 πάντα κᾶπου κρυφτὴ μιὰ χαρὰ τὴ προσμένει.